

Аля, або Аліна. Тринадцятирічна дівчина. Дуже не хоче вчитися, бо не бачить у цьому ніякої перспективи і не розуміє — для чого їй те навчання. Позакласні заняття відвідує лише тому, що мама на-
полягає.

Аліна — звичайна. Скромна і тихенька. Її ніколи не видно і не чути, хоч зріст у неї — метр сімдесят п'ять. Вона переконана, що є недоладною незграбою. Найвища у класі, задовгі руки, сутулі плечі. І непереборне бажання здаватися меншою, заховатися за однолітками й розчинитися серед них. Та це мало допомагало, навіть навпаки. Іноді Аля готова була провалитися крізь землю чи втекти на край світу.

Алі виповнилося тринадцять — критично нещасливий вік. Переслідують невезіння і проблеми. Тільки почався рік — мало не зламала руку, перестрибуючи огорожу квітника біля школи. Дуже хотіла велосипед, але де там... «Зима на носі», — сказали батьки і хтозна, скільки чекати того велосипеда. Прищі на обличчі почали вистрибувати. Ще й ці безсоромні й гнітючі критичні дні! Ну і до всього — клятві окуляри на носі, які робили її очі меншими і постійно сповзали. І взагалі, відколи Аля їх почала носити, набридли

до чортиків. Пробувала ходити без них, але тоді ще гірше — очі звужувалися, як в азіатки, від постійного примружування. Знайомих, яких зустрічала, впізнавала хіба зблизька, і коли хтось із них вітався здалеку — не реагувала, бо не бачила. Ображались... З учителями — ще гірше: спробуй не привітайся першою. Тому окуляри Аля змушена була носити постійно. «І за що це мені?» — часом жаліла себе.

(6) Не подобалося Алі у собі все. Починаючи від імені. Алі-і-іна. Як масло розмазане. Моментами ненавиділа своє ім'я. От би, як у подруги, — Марта. Таке горде і сучасне. А це Аліна — фу. І чого мамі та й усім домашнім те ім'я так подобалося? Аліна його терпіти не могла, тому і попросила подругу називати її Аля.

Марта стала подругою зовсім недавно. Аля берегла і цінувала їхню дружбу, адже донедавна справжньої подруги в неї не було. Тільки одним дратувала Алю Марта — постійним вихваланням і перебільшенням власних здібностей. Усе, що вона робить, — шедевр. «Ага, якби ж то, але нехай собі...» — філософськи дивилася на це Аля і, щоб не втратити подругу, мовчала при потугах Марти довести свою ідеальність. І можливо, робила це тому, що Марта була дуже маленькою, десь по плече Алі. Кумедно вони виглядали — тонка висока Алька і маленька, як мишеня, Марта. «Можли-

во, вона зріст компенсовує своїми вихваляннями?» — часом думала Аля.

Насправді недоліків не бракувало обом. А якби й почала Аля думати, що їх нема, то всілякі вади обов'язково знайшли б... дорослі. «Їм здається, ніби вони завжди все краще знають. От мама каже, що погані звички треба виправляти. Але ж як, коли це — частина мене?» — думала Аля. — «Ну хіба я не можу бути просто такою, як є? І чому мої звички погані, хто так вирішив? Де таке написано, скажіть?» — вела далі внутрішню розмову. — «От, наприклад, писати на руках... Хіба це погано? Звісно, є папір, чи дошка шкільна, чи асфальт, чи що там ще? Але ж по руці, коли ручка залишає чіткий маслянистий слід, — це ж так класно. А потім і візерунок можна якийсь вивести. Хоча це вже — як вдасться. Але весь час тобі свердлять голову, що писати на руках — погана звичка, і крапка. Чи розкидати одяг... Хоча так, тут мама права, коли він брудний і під ногами, не дуже зручно. Можна перечепитися, зрештою. Ну а гризти нігті, бо там бруд... Та не смішіть».

(7)

Подібних звичок мала багато. От, наприклад, хрустити пальцями. Аля дуже любила це робити, адже так умів батько і навіть дідусь. І виглядало це як крута розминка перед боєм, а Аля ж — крута дівчина. А були проблеми і через таке, від чого вона ніколи не

відмовиться. Коли Аля їла — згинала пальці на ногах. І, що дуже дивно, це справді робило страву смачнішою. Пробувала їсти, вирівнявши пальці, — не те, зовсім не смакувало. Так що усіляких вад Алі не бракувало. А от мама...

(8) *Маму звали Жюня.* Вона страшенно переживала з будь-якого приводу, навіть через дрібниці, і відразу летіла допомогти. Навіть якщо Аля не хотіла тої допомоги. Найбільше дівчина прагнула самостійності, адже вона — вже не дитина. І... щоб мама не штрикала її постійно в плечі. Від цього, здавалося, вже дірки під лопатками. Та хіба мамі поясниш? «Вирівняй спину!» — ця фраза звучала, напевно, сто разів на день, Аля вже на неї майже не реагувала. А ще мама постійно хотіла все знати, і здавалося, що вона не проти залісти навіть у думки Алі. «Для чого їй це? — не розуміла. — Дорослу людину так контролювати? Ну дитину, колись давно... Але ж уже дорослу...» Часом пробувала змиритися, але все частіше це її дратувало, тому Аля могла відповісти зовсім грубо. Однак тільки мамі — образиться, але скоро відійде. А ось батько...

Батько — тато Діміч. Таке ім'я придумала родичка, тітка Стефа, і це прізвисько настільки приста-